

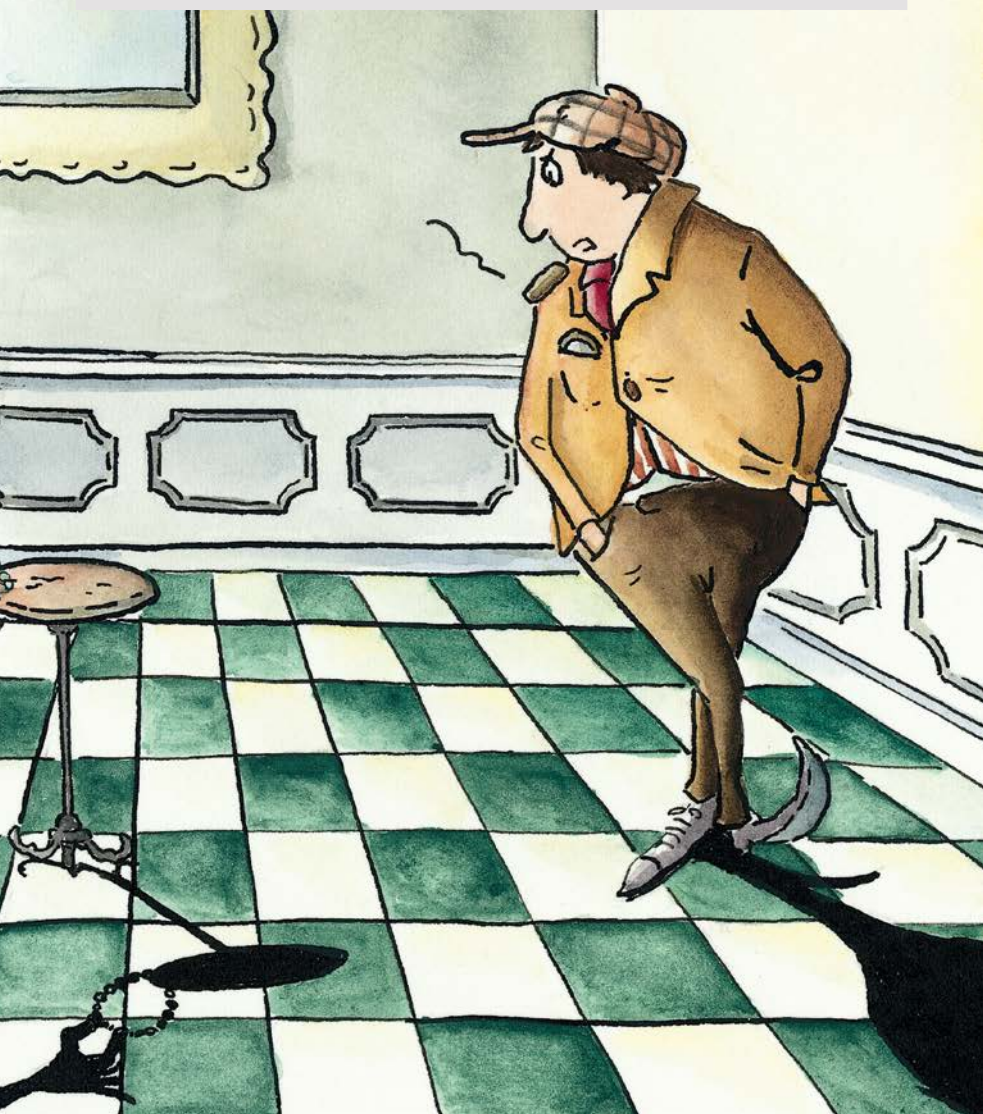
el mussol

detectiu

Wolfgang Ecke / Ute Krause

L'ajuda d'un lladre

Una trucada misteriosa

Era diumenge.

I eren les onze del matí.

Plovia. L'aigua queia a bots i barrals, sense parar.

En aquell instant un home vestit amb un abric vell i tronat i un barret d'ala ampla de l'any de la picor es va esmunyir dins la cabina telefònica de la plaça dels Castanyers.

Mentre rondinava, es va eixugar la mullena de la cara amb la màniga de l'abric.

Llavors va començar a regirar-se les butxaques, buscant dues monedes de deu cèntims.

La primera cosa que va trobar va ser una peça de cinc cèntims, la segona un botó, la tercera...

–És increïble! –va exclamar l’home remullat, tot sorprès–, encara em queden dos euros...

Es va estar uns instants mirant-se i remirant-se aquella moneda lluent de dos euros que tenia a la mà, abans de tornar-se-la a guardar amb un gruny de satisfacció.

Per fi havia trobat les dues peces de deu cèntims que buscava. Va despenjar l’auricular, va introduir les dues monedes dins de la ranura i va anar dient en veu alta el número que marcava.

–Set, set, dos, tres, nou, u...

Tuuut, tuuut!, va fer a l’altre extrem, tan fort que l’home moll va apartar-se l’auricular de l’orella, espantat.

Tuuut, tuuut, tuuut... Llavors per fi es va sentir una veu.

La cara de l’home remullat es va animar.

–Hola, Coc, sóc jo, el teu amic Òscar! –va exclamar, i dues gotes van relliscar-li de l’ala del barret fins a l’auricular–. Saps? He esbrinat una cosa magnífica per a tu...

Semblava que l’altre estigués molt intrigat, perquè l’amic Òscar va continuar parlant tot seguit.

–Ahir vaig sortir a fer un volt, Coc. Tu ja saps de quina manera, posant cara de bona persona, com faig jo sempre. Vaig estar voltant pertot arreu fent pinta de ximplet per veure si trobava alguna bicicleta. –Va deixar anar un sospir.– Cal que trobi

una bicicleta per a l'Emmi sigui com sigui. Li costa tant caminar...

El que hi havia a l'altra punta del cable devia haver contestat alguna bestiesa, perquè l'Òscar, el remullat, va remugar dins del telèfon, molest:

–Si et faig el favor de donar-te un consell, bé pots fer l'esforç d'escoltar-te una mica els meus problemes!

Un altre cop anaven caient tot de gotes d'aigua damunt dels foradets de l'auricular. L'Òscar va començar a lamentar-se:

–Ja et dic jo que la humanitat es torna cada vegada més dolenta i més egoista. Tothom deixa la

bicicleta tancada i barrada. N'hi ha que fins i tot les lliguen amb unes cadenes ben gruixudes. Com volen que se'n surti un pobre lladregot vell, digues! Això de robar cada dia es posa més i més difícil... Ni tan sols avui, amb aquest temps fastigós, no es descuiden de posar el cadenat a la bicicleta... Sí, sí, i tant, tu te'n surts molt millor que jo.

Es va estar una estona parant l'orella al telèfon. Llavors va començar a passar llista dels llocs que havia visitat:

—On vaig estar, dius? Al carrer dels Sabaters, al carrer de la Pega, al camí dels Gafarrons, al carrer de les Lletres i al final, Coc, al final vaig estar a l'avinguda del Parc. Un barri de primera, Coc, ja t'ho dic jo. Només cases elegants i mansions de gent rica i distingida... Mira't bé el número 22. Sembla fet a mida per a tu. És una casa cantonera amb moltes finestres i terrasses...

L'Òscar, el remullat, va fer una rialla mig ofegada.

—A-aa-aa-déu —es va sentir, i llavors encara va deixar anar un esternut enorme—. Aaaatxeeem!

I mentre esternudava va picar amb el front contra el telèfon de la cabina.

—Aaaiiii! —va cridar, tot enfadat—. Això és el que en trec, de trucar-te a tu. M'acabo de clavar un bon castanyot a la closca. Perquè estic tot mullat i m'han vingut ganes d'esternudar...

I llavors sí que es va enfadar de debò.

Va començar a rondinar i a malparlar dins l'auricular:

–Tu t'estàs ben arrepatat a caseta bevent te amb rom, i jo m'he de passar el dia corrent amunt i avall sota la pluja per buscar una bicicleta. És just, això? Et dic una cosa, Coc: si la fas, aquesta feineta de l'avinguda del Parc, t'exigiré la meva part del negoci. I tant que sí!

Un altre cop es va estar escoltant atentament uns quants segons amb l'orella enganxada a l'auricular, i llavors de sobte el sol li va il·luminar la cara mullada.

–De debò? Miraràs de trobar-me una bicicleta? Ah, que bé si ho fas, Coc... Aaaatxeem... Gràcies, de salut prou que me'n cal. Bé, vaja, si trobes alguna cosa, deixa'm l'avís a la taverna del Gall Fer... I això d'exigir-te la meva part era broma, naturalment... I que passis un bon diumenge, Coc.

L'Òscar, el remullat, va penjar el telèfon, tot satisfet.

En sortir de la cabina es va posar a ploure fort una altra vegada.

Bé, i d'aquesta manera va començar una de les històries de lladres més curioses de l'any...